

Introducció a “Teló Negre”

Octavi Fullat

Al final del segon volum de les meves *Memòries*, que vaig titular *La meva veritat*, hi havia un text, que portava aquest mateix títol de *Teló Negre*. La meva germana Maria amb qui vaig convida al llarg de 37 anys va extingir-se el mes de novembre de 2007 poc abans que sortís el meu llibre.

Amb el Robert Sarobé, amic de nosaltres dos, decidírem el 2011 convertir aquell text, que jo qualificava d'*Oratori a la memòria de la meva germana Maria*, en un DVD en el qual les imatges i la música enriquirien la prosa. En el *Teló Negre* senyalava les peces musicals que haurien d'acompanyar la lectura del text. Mancaven, doncs, solament les fotografies. Jo en tenia; però eren poques. El Robert, en canvi, en posseïa moltes més. Va ser relativament fàcil compondre el producte que ens havíem proposat.

Al primer cop d'ull, qualsevol s'adona que les imatges fotogràfiques i el text caminen senderes diferents. Això a més d'un espectador, quan ho ha vist, l'ha deixat confós, embarassat. Ho explico.

Aquest *Oratori* presenta la Maria com un afany insubornable de vida plena, ja en aquesta terra, anhel que la brutalitat de la mort guillotina sense cap mena de llàstima o commiseració.

Cal intel·ligir, en conseqüència, la peça amb dos arguments oposats i en pugna. El relat visual presenta el cant a la vida, la qual vertebrava la substantivitat de la Maria, la seva fal·lera radical, primària. El relat auditiu, en canvi, fa referència al treball destructiu de la mort. Queda construïda d'aquesta faïso una dialèctica entre vida i mort que cap resurrecció posterior la supera en una síntesi. Ara bé; aquest Oratori el que sí fa és portar, al final, la música, que durant tota l'estona acompanya els passos de l'agonia; portar-la, deia, cap a dalt, vers el cant de la joia de viure. No s'assegura absolutament res; ara bé, tampoc res resta negat.

Considero que aquestes línies aplanen la comprensió del DVD.